

Namen smrti

Fr. James Smith

Lazar je umrl, vstal in spet umrl. Se je Jezusu zahvalil za njegov trud? Ne vemo. Kakor tudi ne vemo, kako bi sprejeli drugo možnost za življenje in smrt. Kakor z drugimi skrivnostnimi stvarmi ne vemo, kaj bi počeli s smrtjo. Kolebamo med preveč in premalo.

Spoštovati moramo neverjetno moč smrti. Smrt je več kot uničenje našega stvarnega telesa; je tudi razkroj našega duhovnega telesa. To je zadnje dejanje, opustitev naših upov, ohladitev naših vročih želja, zadnji vzdih ljubezni.

In čemu pripisujemo ta konec vsega našega prizadevanja? Rečemo samo, da telo propade. Temu lahko rečemo usoda. Ne bojmo se pripisati krivdo. Ne bojmo se reči na glas: »Vzrok naše smrti je Bog. Bog je določil, da bomo umrli, Bog dopušča, da umremo, Bog nas obsodi na smrt.«

Zakaj bi Bog naredil kaj takega? Zakaj si ne bi Bog življenja želel, da bi njegova najboljša stvaritev živela večno. Vse, kar obstaja, ima nekaj dobrega v sebi, ali pa to ne bi obstajalo. Toda v čem bi lahko bila smrt dobra?

Na telesnem nivoju nam smrt daje dobro zaslužen počitek po življenjskem garanju. Ne glede na to, kako se oklepamo življenja, je mnogo ljudi na koncu hvaležnih, da je boleč, brezploden boj končan. Mark Twain je zelo trezno napisal: »Tisti, ki zelo dolgo živijo, vedo, koliko smo dolžni Adamu, ki je na svet prinesel smrt.«

Na duševni ravni pa je smrt nekaj, kar daje življenju ostrino in vzvišenost. Kakor je bog Jupiter rekel Merkurju: »Mi, bogovi pogrešamo nekaj, kal smrtnosti, to sladko žalost občutka nečesa, kar se ne da imeti.« Če ne doživljamo smrti kot dvoje vrat, ki se odprejo takoj, ko se druga zaprejo; nam tudi odprta vrata ne bi pomenila nič. Če ne občutimo smrti kot odpovedi vseh možnosti, si ne bomo nikoli

drznili upati na nemogoče. Možnost smrti v vsakem trenutku poživlja naše življenje na zemlji.

Na moralnem nivoju je smrt vrhunec vsega etičnega delovanja. Če ne bi obstajala dokončna odločitev, zadnja priložnost, dan plačila; potem ne bi mi nikoli postali nekdo, vedno bi bili nedokončana zgodba. Smrt nam daje možnost nadzora naše življenjske zgodbe – če je naše življenje izrazito komedija ali tragedija.

Osebnostna razsežnost smrti je najpomembnejša. Smo mešanica telesa in duha. Smrt je dokončen dialog med njima. Emily Dickenson je zapisala: »Prah pravi 'razpadi', duh pa 'imam še drugo upanje'« A še bolj pomemben kot notranji pogovor je dialog med umirajočim in živim Bogom.

Bog je vsakega izmed nas ustvaril, da bi z njim živeli večno iz oči v oči. Toda Boga na ta način ne moremo spoznati v našem zemeljskem stanju. Bog je duh in če bi Boga radi spoznali, kakršen v resnici je, ga moramo spoznati kot duha. Dovoliti moramo, da Bog našo življenjsko zgodbo prevede v božanski jezik. Vstopiti moramo skozi zadnja, zaprta vrata.

Če spoštujemo skrivnost smrti, ne da bi nas ohromela, spoznamo, da je namen smrti spremenjenje naše zemeljske izkušnje v obliko, ki lahko vstopi v nebesa ter da pretvori naš nepopolni jaz v nekoga, ki bo sposoben uživati osebno prijateljstvo z Bogom. Torej, smrt; kje je tvoje želo?

Prevod: p. Bogdan Rus

Vir: <http://celebrationpublications.org/>